

אדריכל הנוף גדעון שריג מדבר על תל-אביב שלו

שוחחה, התרשמה ורשמה טלי מרק

ולחברים, כנער, וכשפסעתי לאחרונה בחצות הליל בשדרה, עמוסת אנשים עד אפס מקום. באירוע "לילה לבן" שערכה שם עיריית תל אביב, לבי התרחב מנחת. זה באמת עובד.

ולא רק האורבני מרגש אותי בתל אביב של היום. גם הטבע העירוני. הירקון - אותו הנחל הזורם בעיר כגוף טבע עצום, עד שנשפך לים. פארק אדיר שזכיתי לתכנן, עם גן הסלעים והקטוסים ומרחבי הדשא המרהיבים והשימושיים שאין כמותם (ואף כי זה מאד פופולרי להשמיץ את קיומו - אני באמת ובתמים מאמין, כי דשא בפארק הוא צורך קיומי ללא תחליף).

תל אביב היא מרכז. תרבותי, כלכלי, חברתי, פוליטי. היא אבן שואבת. היא הכל מהכל. תל אביב היא המקום שלי. היא אני. ■

בגבול עם יפו ואבו כביר, את הכרות העצמאות חגגתי בחוצות שדרות רוטשילד.

שורשי התרבותיים נטועים בעיר הזו - הגלריות, המוסיקה של הפילהרמונית, הכדורגל, האוכל. עיר ללא הפסקה. תל אביב של הלילה היא מקום נפלא. שונה בתכלית מזו של היום. זוהי עיר אחרת. תל אביב שלי היא עיר של לילות הקיץ.

המורשת הנופית והארכיטקטונית-תרבותית שהנחילה לי העיר המופלאה הזו, העניקה לי את השפה שלי. וכשבגרתי ובחיי המקצועיים הזדמן לי לתכנן את השדרות של תל אביב (שדרות רוטשילד, חן ובן ציון), הרגשתי שאני זוכה לשנות את פני העיר, כמו גם לסגור מעגל ברובד האישי. לעצב פניהן מחדש של אותן השדרות בהן חלפתי פעמים רבות, בכל יום, בדרך לבית הספר

תל אביב היא העיר שלי. מעוז ילדותי, נעורי, בגרותי וחיי. אני תל-אביבי (בהפסקות) מגיל עשרה חודשים ועד עכשיו, מזה 74 שנים. אני נשוי לילידת תל אביב. תל-אביבי המתגורר ברמת השרון.

תל אביב שלי היא שדרות רוטשילד ושדרות חן. תל אביב בשבילי היא בתי הבאהוס שלאורכן, תל אביב שלי היא פרדסי יפו וריח פריחת ההדרים. תל אביב שלי היא חוף פרישמן הנפלא ופלאפל בשוק בצלאל. כילד גדלתי בשכונת הרכבת שליד ואדי מוסררה, הוא האיילון. למדתי ב"אחד העם", הכנתי שיעורים בבית ביאליק, וחונכתי לציונות והגשמה בתנועת הנוער "המחנות העולים". "הפועל תל אביב" היא מועדון "הבית" שלי. תל אביב היא גם התבגרות בצל המלחמה בבריטים, כנער העברתי מסרים בין העמדות

